

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 259/2019
18.12.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Илије Зиндовића и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Драгица Бркић, адвокат из ..., против туженог ВВ са седиштем у ..., чији је пуномоћник Никола Шијан, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1552/18 од 14.11.2018. године, у седници одржаној 18.12.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1552/18 од 14.11.2018. године, тако што се жалба туженог **ОДБИЈА**, а жалба тужилаца **УСВАЈА** и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Новом Саду П1 512/18 од 22.03.2018. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцима на име трошкова целокупног парничног поступка исплати још износ од 231.676,00 динара, у року од 8 дана од пријема отправка пресуде.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 512/18 од 22.03.2018. године, усвојени су тужбени захтеви и обавезан тужени да тужиоцима на име разлике зараде исплати новчане износе за сваки месец, са затезном каматом, како је изреком наведено, тужиоцу АА за период од августа 2011.године до децембра 2012.године, а тужиоцу ББ за период од децембра 2011. године до децембра 2012. године. Обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 139.086,00 динара, са затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 1552/18 од 14.11.2018. године, одбио жалбе тужилаца, а жалбу туженог усвојио и првостепену пресуду

преиначио тако што су одбијени, као неосновани, тужбени захтеви којима су тужиоци тражили да се тужени обавезе да им на име мање исплаћене зараде исплати новчане износе наведене у изреци, са затезном каматом за утужени период, како је изреком наведено, као и да се тужени обавезе да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 139086,00 динара, са законском затезном каматом. Обавезани су тужиоци да туженом накнаде трошкове парничног поступка у износу од 27.266,00 динара, а преко овог износа до траженог износа од 50.000,00 динара, захтев туженог је одбијен.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, с позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/2014), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужилаца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужиоци су били у радном односу код туженог и то тужилац АА до 30.06.2013. године, а тужилац ББ до 31.12.2012. године, када им је радни однос престао на основу споразума о престанку радног односа. Тужилац АА је уговором о раду обављао послове радног места пословође, а тужилац ББ је на основу уговора о раду обављао послове радног места управника. Тужени је тужиоцима у моменту престанка радног односа исплатио једнократну накнаду и то тужиоцу АА у износу од 1.428.395,76 динара, а тужиоцу ББ у износу од 1.283.718,00 динара. У поступку приватизације и закључења уговора о куповини и продаји акција ВВ 17.06.2008. године је закључен Социјални програм за ВВ, са важношћу до 31.12.2012. године, а у циљу заштите социјалног и економског положаја запослених.

Код овако утврђеног чињеничног стања другостепени суд закључује да потраживања тужилаца нису основана, јер социјални програм нема значај општег акта који се непосредно примењује, јер се њиме не уређују права обавезе и одговорност запослених, већ представља акт пословне политике којим се утврђује систем мера и активности на обезбеђењу права запослених за чијим је радом престала потреба и друге активности.

Становиште другостепеног суда се не може прихватити као правилно. Социјални програм за ВВ донет је на основу Споразума између Владе Републике Србије и Владе Руске Федерације о сарадњи у области ... привреде, Протокола о основним условима куповине од стране ГГ акције Компаније ВВ које чине 51% оснивачког капитала као и колективног уговора за ВВ потписали су у име Владе Републике Србије - Министарство рударства и енергетике Републике Србије, у име Друштва за истраживање, производњу, прераду, дистрибуцију и промет ... и

истраживање и производњу ... ВВ – председник управног одбора и генерални директор, репрезентативни синдикати код послодавца: Јединствена синдикална организација ВВ и Јединствена синдикална организација ВВ1, репрезентативни синдикати на нивоу Републике Србије и гране: Самостални синдикат радника ... Србије и Синдикат ... – ДД. С обзиром на потписнике овог Програма одређење његовог трајања (до 31.12.2012. године) и садржину програма, може се закључити да је у питању посебан колективни уговор из члана 247. у вези члана 240. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05). По члану 256. истог закона општи и посебни колективни уговор непосредно се примењује и обавезују све послодавце који су у време закључивања колективног уговора чланови удружења послодавца – учесника колективног уговора.

У члану 6. став 2. предвиђено је да ће се овај социјални програм примењивати као самостални општи акт чија је важност до 31.12.2012. године. Чланом 9. послодавац се обавезао да одмах након преузимања ВВ изврши једнократно и трајно повећање зарада запослених у висини од 15% а у односу на месец који је претходио преузимању ВВ уз обавезу да тако утврђене зараде убудуће усклађује са индексом трошкова живота плус реалан раст, у складу са резултатима пословања и растом бруто друштвеног производа у периоду важења овог социјалног програма.

Без обзира на назив акта (погрешно обележавање не шкоди), овако закључени Социјални програм има карактер општег акта-Колективног уговора који је тужени првобитно признао испуњавајући га (а такво одређење дали су и његови потписници у члану 6. став 2.) и примењује се непосредно. Имајући у виду да је послодавац у овако потписаном акту предвидео повећање зарада запослених једнократно и трајно и да своју обавезу није испунио (осим за један месец), тужиоци основано потражују исплату разлике у заради. Ово потраживање представља разлику између исплаћене зараде по анексима уговора о раду и зараде која би тужиоцима припала по закљученом Социјалном програму и застарела за три године (члан 196. Закона о раду).

Послодавац је у овако потписаном акту предвидео повећање зараде запослених једнократно и трајно у висини од 15%. С обзиром да своју обавезу није испунио (осим за један месец) тужилац основано тражи исплату разлике у заради које потраживање није застарело у смислу члана 196. Закона о раду. Због тога је ревизијски суд преиначио другостепену пресуду тако што је потврдио првостепену пресуду којом је усвојен тужбени захтев тужилаца у погледу главног тужбеног захтева и трошкова првостепеног поступка.

На основу члана 416. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Тужиоцима, који су успели у спору, припадају, поред трошкова парничног поступка које је досудио првостепени суд, и трошкови на име превоза сопственим возилом на релацији ... – ... – ... за пет долазака износ од 29.400,00 динара, за одсуство из канцеларије за пет долазака износ од 22.500,00 динара, састав жалбе 18.000,00 динара, састав ревизије 18.000,00 динара (према опредељеном трошковнику пуномоћника тужилаца), таксе за жалбу у укупном износу од

24.298,00 динара (према налозима суда за тужиоца АА 11.800,00 динара, за тужиоца ББ 12.498,00 динара), таксе на одлуку другостепеног суда по жалби у укупном износу од 24.298,00 динара (према налозима суда за тужиоца АА 11.800,00 динара, за тужиоца ББ 12.498,00 динара), таксе за ревизију у укупном износу од 38.120,00 динара (за тужиоца АА 9.080,00 динара, за тужиоца ББ 29.040,00 динара), таксе за ревизијску одлуку у укупном износу од 57.060,00 динара (за тужиоца АА 13.500,00 динара, за тужиоца ББ 43.560,00 динара), све сагласно члану 149. и 150. ЗПП и Тарифи о наградама и накнади трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 121/12) и Таксеној тарифи из Закона о судским таксама.

На основу члана 165. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Туженом не припадају трошкови одговора на ревизију, јер исти у смислу члана 154. ЗПП, нису били нужни за вођење парнице, због чега је одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**